

Sygn. akt II K 378/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Rafał Nalepa

Protokolant Joanna Kotala, Witold Wojtak

w obecności Prokuratora xxx

po rozpoznaniu dnia 28 października 2015 roku na rozprawie sprawy

1) A. K. (1)

urodz.(...)

w P.(...).

córki J. i I. zd. C.

oskarżonego o to, że:

1. w nieustalonym dniu w okresie czasu od 01 grudnia 2014 roku do 31 stycznia 2015 roku w P. (...). przy ulicy (...) wspólnie i w porozumieniu z W. W. (2) wywierała wpływ na zeznania pokrzywdzonej J. D. (1), występującej w postępowaniu o sygn. akt II K 10/15 prowadzonym przez Sąd Rejonowy w P. (...) poprzez zmianę zeznań na korzyść oskarżonego M. K. (1) w ten sposób, że stosowała wobec niej przemoc fizyczną polegającą na szarpaniu za ubranie i biciu rękoma po przedramionach oraz groziła jej pozbawieniem życia,

tj. o czyn z art. 245 kk

2. w nieustalonym dniu w okresie czasu od 01 grudnia 2014 roku do 31 stycznia 2015 roku w P. (...). przy ulicy (...) w mieszkaniu nr (...) wywierała wpływ na zeznania świadka E. D. (1), występującą w postępowaniu o sygn. akt II K 10/15 prowadzonym przez Sąd Rejonowy w P. poprzez zmianę zeznań na korzyść oskarżonego M. K. (1) w ten sposób, że groziła jej pozbawieniem życia,

tj. o czyn z art. 245 kk

2) W. W. (3)

urodz. (...)

w O.

syna E. i W. zd. S.

oskarżonego o to, że:

1. w nieustalonym dniu w okresie czasu od 01 grudnia 2014 roku do 31 stycznia 2015 roku w P.(...). przy ulicy (...) wspólnie i w porozumieniu z A. K. (1) wywierał wpływ na zeznania pokrzywdzonej J. D. (1), występującej w postępowaniu o sygn. akt II K 10/15 prowadzonym przez Sąd Rejonowy w P.(...) poprzez zmianę zeznań na korzyść

oskarżonego M. K. (1) w ten sposób, że stosował wobec niej przemoc fizyczną polegającą na szarpaniu za ubranie i biciu rękoma po przedramionach oraz groził jej pozbawieniem życia,

tj. o czyn z art. 245 kk

orzeka

1. oskarżoną A. K. (1) w miejsce czynu zarzucanego jej w pkt 1 aktu oskarżenia uznaje za winną tego, że w styczniu 2015 roku w P.(...). działając samodzielnie, a także wspólnie i w porozumieniu z W. W. z góry powziętym zamiarem dwukrotnie stosowała przemoc lub groźby bezprawne w celu zmuszenia pokrzywdzonej J. D. (1) do zmiany zeznań w postępowaniu sądowym toczącym się przed Sądem Rejonowym w P.(...) w sprawie sygn. II K 10/15 i tak:

- w P.(...). przy ul. (...) nad rzeką S.w czasie wskazanym wyżej szarpała pokrzywdzoną J. D. (1) za ubranie oraz groziła jej pozbawieniem życia w celu wywarcia wpływu na jej zeznania w postępowaniu sądowym toczącym się przed Sądem Rejonowym w P.(...) w sprawie sygn. II K 10/15;

- w P.(...). przy ul. (...), m. 3 w czasie wskazanym wyżej działając wspólnie i w porozumieniu z W. W. groziła pokrzywdzonej J. D. (1) pozbawieniem życia w celu wywarcia wpływu na jej zeznania w postępowaniu sądowym toczącym się przed Sądem Rejonowym w P.(...) w sprawie sygn. II K 10/15;

i za tak opisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 245 kk na podstawie art. 245 kk w zw. z art. 37 a kk i art. 34 § 1 a pkt 1 kk wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na nieodpłatnym, kontrolowanym wykonywaniu prac na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

2. oskarżoną A. K. (1) uznaje za winną czynu zarzucanego jej w pkt 2 aktu oskarżenia, przy czym ustala, że miał on miejsce w miesiącu styczniu 2015 roku i za tak opisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 245 kk na podstawie art. 245 kk w zw. z art. 37 a kk i art. 34 § 1 a pkt 1 kk wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na nieodpłatnym, kontrolowanym wykonywaniu prac na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85 a kk, art. art. 86 § 1 kk orzeczone wyżej kary ograniczenia wolności łączy i wymierza oskarżonej A. K. (1) karę łączną 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na nieodpłatnym, kontrolowanym wykonywaniu prac na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

4. oskarżonego W. W. (3) uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia, przy czym ustala, iż miał on miejsce w styczniu 2015 roku w P. (...). przy ul. (...), m.(...) i eliminuje z jego opisu sformułowanie „stosował wobec niej przemoc fizyczną polegającą na szarpaniu za ubranie i biciu rękoma po przedramionach” i za tak opisany czyn wyczerpujący dyspozycję art. 245 kk na podstawie art. 245 kk w zw. z art. 37 a kk wymierza mu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. O. G. kwotę 531,36 (pięćset trzydzieści jeden złotych trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonej A. K. (1) z urzędu;

6. zasądza od oskarżonej A. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 581,36 (pięćset osiemdziesiąt jeden złotych, trzydzieści sześć groszy) tytułem zwrotu wydatków, zwalnia ją od opłaty;

7. zasądza od oskarżonego W. W. (3) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt złotych) zwrotu wydatków, oraz wymierza mu opłatę w kwocie 80 (osiemdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku na podstawie art. 425 § 3 kpk co do oskarżonej A. K. (1).

Sąd uznał, iż oskarżona swoimi zachowaniami wyczerpała dyspozycję: art. 245 kk w zw z art. 12 kk w przypadku czynu zarzucanego w punkcie 1 aktu oskarżenia i art. 245 kk w przypadku czynu zarzucanego jej w punkcie 2 aktu oskarżenia.

Dokonano modyfikacji opisu obu czynów, gdyż zaproponowane przez organ prokuratorski nie uwzględniały wymowy dowodów i poczynionych na ich podstawie ustaleń faktycznych oraz kwalifikacji prawnej pierwszego z nich.

W przypadku czynu z punktu 1 aktu oskarżenia należało doprecyzować czas działań oskarżonej A. K. (1), które jak wynikało ze zbieżnych relacji świadków J. D. (1) oraz E. D. (1) miały miejsce w nieustalonym dniu w styczniu 2015 r. a nie w grudniu 2014 r. jak napisano w akcie oskarżenia. Sąd dostrzega, iż początkowo świadek E. D., poruszając wątek nacisków czynionych na nią i córkę w sprawie II K 10/15 Sądu Rejonowego w P. mówiła o miesiącu grudniu 2014 r. lecz lektura jej ówczesnych zeznań wskazuje, iż świadek podawał taką datę nie będąc do końca pewien czy zdarzenia te miały miejsce w grudniu 2014 r. czy też zaledwie miesiąc później w styczniu 2015 r. Nie były to więc wskazania precyzyjne, lecz orientacyjne. Wątpliwość ta została usunięta podczas składania zeznań w dochodzeniu w niniejszej sprawie przez obie pokrzywdzone, które zgodnie ze sobą i szczegółowo mówiły o kilku zachowaniach oskarżonej, które miały miejsce w jednym dniu w styczniu 2015 r., a rozpoczęły się agresją wobec J. D. nad rzeką S. kończąc się w mieszkaniu E. D. wygłoszeniem gróźb wobec obydwu pokrzywdzonych przez A. K., która przemieściła się tam znadS. wraz z W. W..

Odnośnie czynu przypisanego oskarżonej w punkcie 1 wyroku przyjęto, iż działała z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu w ramach czynu ciągłego. Mimo, że doszło do dwóch odrębnych zdarzeń w sensie kompleksów ruchów ludzkich to jest gróźb i przemocy nad S. w P.(...). a następnie gróźb wobec pokrzywdzonej w mieszkaniu jej matki – E. D., do którego oskarżona przebiegła za pokrzywdzoną J. D. , kiedy ta salwowała się ucieczką znad rzeki, biorąc pod uwagę, że zdarzenia te nastąpiły zaraz po sobie, miały podobny przebieg, a powodem działania A. K. była chęć zmuszenia świadka J. D. do zmiany zeznań obciążających jej konkubenta - M. K. (1) w sprawie II K 10/15 Sądu Rejonowego wP.(...) uznano, iż cementował je z góry powzięty zamiar wpłynięcia na „niewygodnego świadka”. W mieszkaniu przy ul. (...) w P.(...) razem z oskarżoną przebywał współoskarżony W. W. (2), który jak ustalono również, jednocześnie z A. K. groził J. D. pozbawieniem życia. Oskarżony W., będący znajomym konkubenta A. K. M. K. (1), wiedział iż przeciw temu ostatniemu toczy się postępowanie karne w sprawie II K 10/15, a głównym świadkiem oskarżenia jest właśnie J. D., której wcześniej nie znał. Powód grożenia pokrzywdzonej przez oskarżonego W. W. był identyczny, jak w przypadku A. K.. Była nim chęć zastraszenia świadka po to, aby zmienił czy wręcz wycofał się z obciążających osobę bliską obu oskarżonym relacji. Oskarżeni w tej sytuacji działali w tym samym miejscu, czasie wobec tej samej pokrzywdzonej z tej samej motywacji, uzupełniając się na wzajemnie w ataku na jej psychikę. W takim układzie faktycznym przyjęto, iż działali jako współsprawcy.

Tak postępując oskarżona A. K. wyczerpała dyspozycję art. 245 kk w zw z art. 12 kk.

Jak ustalono oskarżona A. K. w trakcie najścia na mieszkanie położone przy ul. (...) wygłosiła też groźby pozbawienia życia wobec drugiego ze świadków zeznających na niekorzyść M. K. (1) w sprawie II K 10/15 Sądu Rejonowego wP.(...) – E. D. (1). Nie można było jednak przyjąć, iż w tej sytuacji oskarżona działała z góry powziętym zamiarem. A. K. pojawiła się w w/w mieszkaniu w wyniku pościgu za drugą z pokrzywdzonych – J. D.. Tylko z tego powodu znalazła się w w/w lokalu a nie z racji chęci wygłoszenia gróźb wobec matki ofiary, którą goniła. Jej spotkanie z drugim świadkiem było więc przypadkowe a wygłoszenie gróźb nie wynikało z wcześniejszego planowania, co wyklucza ustalenie z góry powziętego zamiaru co do tego fragmentu jej zachowania. Z resztą jedną z przesłanek zastosowania art. 12 kk w sytuacji naruszenia dóbr osobistych, jest tożsamość pokrzywdzonego. Groźby wygłoszone przez oskarżoną A. K. godziły nie tylko w wymiar sprawiedliwości ale i w jej dobra osobiste E. D. w postaci wolności od strachu i wolnego od nacisków funkcjonowania w zgodzie w własną wolą. Okoliczność ta również nie pozwalała objęcia zachowania zarzucanego oskarżonej A. K. ramami czynu ciągłego, bo naruszono dobra osobiste dwóch innych pokrzywdzonych.

Ustalenia w sprawie wskazywały, iż w tym przypadku powodem wygłoszenia pod adresem E. D. gróźb pozbawienia życia była –podobnie jak wcześniej – chęć wywarcia na psychikę tego świadka presji, aby zmienił swoje zeznania złożone na niekorzyść M. K. w postępowaniu II K 10/15. Opisane zachowanie A. K. wyczerpywało znamiona art. 245 kk.

Wymierzając oskarżonej karę kierowano się dyrektywami z art. 53 § 1 i 2 kk, uwzględniając wniosek oskarżonej o dobrowolne poddanie się karze bez przeprowadzenia postępowania dowodowego złożony na podstawie art. 387 § 1 kk skonsultowany telefonicznie z Zastępcą Prokuratora Rejonowego w P., który nie zgłosił takiemu załatwieniu sprawy żadnego sprzeciwu. Powody złożenia przez prokuratora wniosku o uzasadnienie wyroku nie sąd znane. Jego złożenie wskazuje, iż dokonywanie takich ustaleń przez sąd z oskarżycielem było pozbawione sensu. W każdym razie sąd – wobec stron, obrońcy i pokrzywdzonych – pozostał lojalny wydając wyrok taki, jak ustalono w toku negocjacji.

Na niekorzyść oskarżonej przyjęto działanie pod wpływem alkoholu, wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, kilkukrotne naruszenie wolności pokrzywdzonej i jej nietykalności cielesnej (czyn z pkt 1 aktu oskarżenia). Na korzyść przyjęto oskarżonej przyznanie się do sprawstwa, wyrażenie skruchy, a przede wszystkim przebaczenie przez pokrzywdzone co oznacza, iż stopień krzywdy nie był na wysokim poziomie. Nie można też zapomnieć, iż powodem takiego postępowania oskarżonej, nie była chęć ratowania „własnej skóry”, lecz źle rozumiana chęć pomocy swojemu konkubentowi w uniknięciu odpowiedzialności karnej za przestępstwo popełnione na szkodę J. D.. Dlatego też, biorąc również pod uwagę niekaralność oskarżonej A. K., kierując się nową strategią polityczną - kryminalną opisaną w uzasadnieniu do projektu ustawy dnia 25 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015 r., poz 396) przewidującą prymat kar wolnościowych, wskazującą wprost na wolę ustawodawcy wymierzania w pierwszej kolejności kar grzywny oraz ograniczenia wolności w przypadku przestępstw zagrożonych karą do 5 lat pozbawienia wolności, korzystając z rozwiązania z art. 37 a kk wymierzono oskarżonej za każdy z czynów kary ograniczenia wolności w wymiarze 3 miesięcy. Kary te polegają na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny na podstawie art. 34 § 1 a pkt 1 kk.

Karę łączną wymierzono oskarżonej na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85 a kk i art. 86 § 1 kk stosując zasadę absorpcji za czym przemawiała bliskość czasowa obu przestępstw, które nastąpiły niemalże w jednym czasie, zbieżność naruszonych dóbr i niemalże identyczny sposób działania sprawcy.

Wynagrodzenie obrońcy oskarżonego z urzędu ustalono na podstawie § 2 ust 1 w zw z § 14 ust 2 pkt 2 i § 16 i § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. „w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu” (Dz.U. z 2002, Nr 163, poz 1348).

Koszty postępowania nie były przedmiotem porozumienia zawartego w oparciu o treść art. 387 § 1 kpk.

Na podstawie art. 627 kpk obciążono oskarżoną obowiązkiem zwrotu wydatków, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Natomiast zestawiając wysokość wydatków, którymi ją obciążono z sytuacją majątkową oskarżonej – mającą na utrzymaniu troje dzieci i utrzymującą się z zasiłku - uznano, iż obciążanie jej dodatkowo opłatą byłoby dla oskarżonej w tej sytuacji zbyt uciążliwe. Dlatego też na podstawie art. 624 § 1 kpk w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).